

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1928

ΑΡΙΘ 3

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Έν Αθήναις τῆ 11 Ἰανουαρίου 1928

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰ. Αριθ. 2393/4092

*Πρὸς τοὺς Σεβασμ. Ἱεράρχας
τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησ. τῆς Ἑλλάδος*

Αἱ ἀθεϊστικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαὶ ἰδέαι ποικιλοτρόπως, ὡς γνωστόν, διαδιδόμεναι ἐκλόνισαν τὰς πεποιθήσεις πολλῶν παρὰ τῷ λαῷ καὶ ἐδημιούργησαν κατάστασιν, ἂν μὴ ἐπικίνδυνον, ἀξίαν ὅμως πολλῆς προσοχῆς καὶ μερίμνης.

Εὐλόγως τοῦτου ἕνεκα τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ὑπὸ τὰς ἀντιξόους ταύτας κοινωνικὰς συνθήκας, εἰ καὶ συνεχῶς ἐργάζεται πρὸς ἠθικὴν ἀγωγὴν τοῦ Στρατοῦ, θεωρεῖ ἐν τούτοις σκόπιμον, ὡς ἀναφέρει τὸ ὑπ' ἀριθ. 90147 τῆς 3 Δ/βρίου π. ἔτ. πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἔγγραφον αὐτοῦ, καὶ τὴν διὰ θρησκευτικῶν διδασκαλιῶν ἀνύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν ὀπλιτῶν καὶ τὴν πλήρη κατανόησιν τῆς ἀληθείας ὅτι, ὡς ὀρθότατα τονίζει τὸ Ἰπουργικὸν ἔγγραφον, «ὁ προορισμὸς τοῦ Στρατοῦ δὲν συνίσταται εἰς ἄλλο τι παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν τριῶν ἐννοιῶν, Θρησκεία - Οἰκογένεια - Πατρίς». Πρὸς τοῦτο δὲ ἐπικαλεῖται τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος ἐπιλαμβανόμενη τῆς παρεχομένης εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα παράσχη τὸ ζῶν ὕδωρ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς διψώσας ψυχὰς τοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, παρακαλεῖ ὑμᾶς, ὅπως λαμβάνοντες ἐξαιρετικὸν καὶ θερμὸν ἐνδιαφέρον, συνεννοηθῆτε ἀμέσως μετὰ τῶν Διοικητῶν τῶν αὐτόθι Στρατιωτικῶν μονάδων, πρὸς οὓς ἐκιοινοποιήθη ἤδη σχετικὴ διαταγὴ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, καὶ καθορίσητε θρησκευτικὴν κήρυγμ. διὰ τοὺς ὀπλίτας ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἢ καὶ κατὰ δεκαπενθήμερον, ἔπερ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν καθοδήγησιν καὶ ἐπίβλεψιν θὰ ἀναλάβωσιν ὁ παρὰ τῆ καθ' ὑμᾶς Ἱερ. Μητροπόλει ἱεροκέρυξ καὶ ἄλλοι κατάλληλοι κληρικοί, κατὰ τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν ὑμῶν.

Εὐνόητον εἶναι ὅτι ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης δὲν θὰ ἀφήσῃ ἀνεκμετάλλετον τὴν παρεχομένην εὐκαιρίαν ὅπως διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῶν εὐλογιῶν αὐτῆς στηρίξῃ ἐν τῇ πίστει καὶ εὐσεθείᾳ τὰ τὴν Πατρίδα

ὑπηρετοῦντα τέκνα τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς, ἅτινα κακῶς τινες ἐθεώρησαν ὡς ἐκλελυμένα καὶ μὴ ἔχοντα ποιμένα, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἐπεζήτησαν νὰ συλαγωγῆσωσι διὰ τῆς ψευδοῦς διδασκαλίας καὶ κενῆς ἀπάτης τοῦ αἵωνος τούτου.

Διὸ καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος εὐχεται καὶ ἀπεκδέχεται σὺντονον καὶ καρποφόρον τὴν ἐν προκειμένῳ ἐνέργειαν ὑμῶν.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος
- † Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος
- † Ὁ Σύρου, Τήνου καὶ Ἀνδρου Ἀθανάσιος.
- † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος Γερμανός.
- † Ὁ Δημητριάδος Γερμανός.
- † Ὁ Θήρας Ἀραθάγγελος.
- † Ὁ Ναυπакτίας καὶ Εὐρυτανοίας Ἀμβρόσιος.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΝ ΧΕΡΣΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ *

Κυλοῦν οἱ αἰῶνες, τὰ ἔτη σβύνουν ἐντὸς τῆς αἰωνιότητος καὶ μέσα εἰς τὸν ἴλιγον τῶν κινήσεων τοῦ σύμπαντος ἴσταται ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ θεῖόν του πνεῦμα ἐρευνητῆς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Μόχθοι καὶ θυσίαι ἀναρίθμητοι ἐχειράσθησαν ἵνα ἀνακαλύψῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν σταθερότητα τῶν φαινομένων τῆς φύσεως καὶ ἀναστηλώσῃ ἓνα μέρος τῶν νόμων καὶ διαπιστώσῃ τὴν κατ' αὐτοὺς ἐξέλιξιν καὶ πορείαν τῆς Δημιουργίας. Καὶ δὲν ἠῤῥησε κατὰ τοῦτο τὰς γνώσεις του ἀπλῶς, ἀλλὰ ρυθμίσας συμκρῶνως πρὸς αὐτὰς τὴν τεχνικὴν του, ἐδημιούργησε μίαν ἀπὸ τὰς λάμπεις τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὅσῳ καὶ ἂν τὸ σχέδιον τοῦ Δημιουργοῦ ἐν τῇ ἀναπτύξει καὶ τῇ πορείᾳ τοῦ κόσμου μένει ἀποκεκοιμμένον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος του, ἐν τούτοις ἡ προγνωστικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸ μέλλον ἠῤῥήθη καὶ ἐβεβαίωθη ἰσχυρότερον χάρις εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν φυσικῶν νόμων, χάρις εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀκριβείας εἰς τὸ μέρος τῆς μηχανικῆς λειτουργίας τοῦ παντός. Καὶ δὲν προβλέπει μόνον μετ' ἐκπλησούσης ἀκριβείας τὰ μέλλοντα τῆς οὐρανοῦ μηχανικῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ καθ' ἡμέραν πείρα καὶ παρατήρησις του συστηματοποιου-

*) Λόγος ἐκφωνηθεὶς τῆ 1 τοῦ ἔτους ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Λ. Βαθῆως Σάμου

μένη τοῦ δίδει ὄπλα ὀσημέραι ἀσφαλεστέρας ἀντιμετωπίσεως τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους ἀνεγείρει τὸ περιβάλλον ἐνώπιόν του, καὶ τοῦ γεννᾷ τὸν θρίαμβον καὶ τὰς νίκας κατὰ τῶν τυφλῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἐν ἓκ τῶν κεφαλαίων τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης του.

Καὶ ἐν τῷ ὃ ἄνθρωπος ἀκαταπονήτως ἐργαζόμενος ἀπλώνει τὴν ἔρευνάν του μέσα εἰς τὴν φύσιν καὶ προβαίνει ἀπὸ κατακτῆσεως εἰς κατάκτησιν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ ἔξω κόσμου, μένει ἐν τούτοις ἀνίσχυρος ἐνώπιον τῆς ἱστορίας του ἐνώπιον τῶν πεπωμένων τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ γένους του.

Ἡ πορεία τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος δὲν γίνεται κατὰ νόμους παρομοίους πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἔξω φύσεως. Τὰ γεγονότα τὰ ἱστορικά εἶναι μᾶλλον μοναδικὰ εἰς τὸ εἶδός των, δὲν ἐπαναλαμβάνονται σταθερῶς, ἀναγκαίως, μοιραίως. Ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει ἐπανάληψις καὶ ταυτότης συνθηκῶν, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουσι νόμοι, δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμη μετὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ἐκεῖ, κατὰ συνέπειαν, δὲν ὑπάρχει πρόγνωσις τοῦ μέλλοντος. Ἐρευνᾶται βεβαίως καὶ ἡ ἱστορία τῶν λαῶν καὶ σχηματίζονται κρίσεις, ἀνευρίσκονται εἶδη νόμων, ἀλλ' οἱ νόμοι αὐτοὶ εἶναι γενικότητες ἐμφανιζόμεναι ὡς κύκλοι ἀόριστοι καὶ μάλιστα οὐχὶ ἀπολύτως ἐφαπτόμενοι, μᾶλλον ὡς ἐποχαὶ καὶ περιόδοι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἐντὸς τῶν περιόδων τούτων τὸ περιεχόμενον τῶν πράξεων καὶ τῶν γεγονότων τῶν διαδεχομένων γενεῶν παρουσιάζεται μετὰ ποικιλίαν καὶ ἀπόχρωσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ ἀναστηλωθῶσι νόμοι σταθεροὶ ἔκ τῆς μελέτης τοῦ παρελθόντος, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐχρησίμευον ὡς ἡ ἀπόλυτος ἀσφάλεια περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ὡς ἡ κλεῖς τῆς προγνώσεως τῆς μελλούσης πορείας τῆς ζωῆς καὶ ἐνὸς ἐκάστου καὶ τῆς ζωῆς τῶν ὁμάδων, τῶν ἔθνων, τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου. Διὰ ταῦτα μόνον προφητῆται καὶ δραματισταὶ καὶ μεγάλοι ποιηταὶ ὡς ὄνειρα καὶ μεγάλα ἰδεώδη συλλαμβάνουσι τὸ μέλλον τῶν λαῶν ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ θεῖον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διὰ μέσου τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἐκχέεται εἰς ἡθὴ καὶ ἔθιμα καὶ διαδηλοῦται καὶ ὡς πνοὴ φιλολογίας καὶ τέχνης, ὡς θρησκεία καὶ δύναμις ἠθικὴ, καὶ ἀναλύουσιν οὗτοι εἰς δημοσίας διαταγὰς καὶ κανόνας τοῦ βίου τὰ ἰδανικὰ τῶν λαῶν γινόμενοι μεγάλοι παιδαγωγοὶ καὶ καθηγεμόνες τῆς ἀνθρωπότητος τοσοῦτω μεγαλητέρας δόξης καὶ ἀφθάστου μεγαλείου, ὅσῳ τὰ διδάγματα αὐτῶν ἀνταποκρίνονται βαθυτέρον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν καὶ ὅσῳ τελειότερον φέρουσι τὸ κῦρος τῆς αἰωνίας ἀξίας. Ἡ ἱστορία ἐμ-

φανίζεται μᾶλλον ὡς σύστημα ἀξιών, ὄχι ὡς σύστημα φυσικῶν νόμων Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀποκαλύπτεται ὁ Θεὸς ὡς ὑπερτάτη ἠθικὴ ἀξία. Ὅσῳ δὲ βαθύτερα ἡ πίστις τῶν λαῶν πρὸς τὸν Θεόν, ὡς τὸν Δημιουργὸν τοῦ κόσμου, ὡς τὴν Ἰδέαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐνατενίζουσα ἡ ἀνθρωπίνη συνείδησις αἰσθάνεται νὰ ἀναβλύξῃ ἀπείρως ἀπὸ μέσα της ὡς ἀκένωτος πηγὴ ἢ εὐγένειά της, τόσῳ χαράσσεται βαθυτέρον ἡ ἔννοια τοῦ καθήκοντος, τόσῳ ἐνθρονίζεται ἀσφαλέστερον ὁ κόσμος τῶν ἠθικῶν ἀξιών εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Μόνον δὲ ἡ κυριαρχία τῆς ἠθικῆς φωνῆς εἰς τὸ στήθος τοῦ ἀνθρώπου, αὐξάνει τὴν προσωπικότητά του, ἐκχέει ἀφθονον, ὑψηλόν, ὠραῖον, ἀνώτερον τὸν πολιτισμὸν του. Μόνον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἀτενίζει μετ' ἀσφαλείας τὸ μέλλον τοῦ ὃ ἄνθρωπος καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς πρὸς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἰδανικῶν του. Ἡ διείσδυσις εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ μέλλοντος μόνον μετὰ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἠθικοῦ νόμου εἰς τὰ στήθη μας ἀποβαίνει ἀκινδυνότερα, πλήρης χρηστῶν ἐλπίδων καὶ ἀμέτρων ἱκανοποιήσεων. Ὅταν ἡ ἐντιμότης, ἡ ἐργατικότης, ἡ ἀρετή, ἀναγράφονται ὡς ἀνάγλυφα φωτεινὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐνὸς ἔθνους, τὸ μέλλον ἀναδιπλοῦται ὑποτεταγμένον ἐνώπιόν του, ἡ δημιουργικὴ του δύναμις ἀπλοῦται ὡς ἠθικὸν μεγαλεῖον, ὡς εὐδαιμονία γενικὴ.

Ὁ νέος χρόνος ὑψώνεται ἐνώπιόν μας σκοτεινός, ἀκαθόριστος, χαώδης. Τί μᾶς ἐπιφυλάσσει; Μυστήριον. Ὅλοι ζητοῦμεν τὴν ὑποταγὴν του εἰς τὴν θέλησίν μας. Ἐπιθυμοῦμεν ὅλοι, καὶ μάλιστα ἐπιθυμοῦμεν φλογερῶς, νὰ ζήσωμεν μεγάλοι, δυνατοί, ὠραῖοι, θρισμβευτικοί, εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς. Ὅχι διὰ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐπιστήμης τόσον, ὅσον μετὰ τὴν πίστιν εἰς τὰς δυνάμεις μας, μετὰ τὴν ὁρμὴν τῆς ζωῆς ποὺ ἐμφωλεύει εἰς τὰ βάθη μας, μετὰ τοὺς ἀγῶνας, μετὰ τὴν προσπάθειαν τὴν ἀδιάλειπτον, μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς συνέσεως καὶ τῆς περισυλλογῆς ὑπερπηδῶμεν τὰ ἀντίξοα τοῦ χρόνου.

Ὁ Θεὸς κατέχει τὸν χρόνον ἐν τῇ χειρὶ του, τὰ πάντα εἶναι ὑποτεταγμένα εἰς τὸ ὄνομά Του. Ἡμεῖς εἴμεθα ἢ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν τὸν ἀνακαλύπτουμε μόνον εἰς τὸ σχέδιον τῆς Δημιουργίας, ἀλλὰ τὸν αἰσθανόμεθα εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς μας. Κάθε εὐγενὴς παλμὸς τῆς καρδίας μας εἶναι ἡ φωνὴ του. Ὁ ἠθικὸς νόμος τῆς συνειδήσεώς μας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπαντάζει ἡ ἐλευθερία μας, εἶναι ὁ λόγος του. Ὁ ἔρωσ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἀγῶνες πρὸς ἐπικράτησιν ἐκάστοτε τῆς ἀνωτέρας δικαιοσύνης καὶ ἠθικῆς, εἶναι ἡ αἰωνία διαταγὴ του. Ὅτι,

δήποτε ἢ ἀνωτέρα μας πνοὴ δημιουργεῖ, τοῦτο φέ-
ρει χαρακτηριστῆρα αἰωνιότητος.

Οὕτως ἐμφανίζεται ὁ χρόνος ἐνώπιόν μας. Καμ-
μία συμφορὰ, οὔτε θάνατος, οὔτε ἄλλο δυστύχημα
δύναται νὰ ἔχη ἐπίδρασιν ἀποκαρδιωτικὴν εἰς τὴν
ζωὴν μας. Θυμούνται ὅλα τὰ ἀντίξοα ἐνώπιον τῆς
αἰωνιότητος, τὴν ὁποῖαν φέρω μέσα μου καὶ τὴν
ὁποῖαν ἔχξω εἰς μεγαλοουργήματα, εἰς θυσίας καὶ
πράξεις ἀταπαρνήσεως ἀφθιάστου μεγαλείου. Ἡ
γενναιοφροσύνη εἰς τὴν σκέψιν, εἰς τὸν παλμόν, εἰς
τὴν πράξιν εἶναι αἰωνιότης. Πνίγομαι διὰ μίαν εὐ-
γενῆ ἰδέαν, σβύνω διὰ μίαν κοινὴν ὑπόθεσιν, θανα-
τοῦμαι διὰ τὴν σωτηρίαν ἐνὸς λαοῦ, ἐνὸς ἔθνους,
τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. Ἀπὸ τοιούτων ἀποφῶων
κατὰ τὴν κυριαρχοῦσαν πρόθεσίν μου παραμερίζω
τὸν χρόνον, εἶμαι αἰωνιότης καὶ ὡς συνειδήσις ὑπο-
κειμενική, εἶμαι αἰωνιότης καὶ ὡς συνειδήσις ἀντι-
κειμενική. Εἶμαι ὁμοίωμα Θεοῦ, διότι οὐδεὶς τὴν
εὐγενῆ πρᾶξιν μου αὐτὴν δύναται νὰ καταλύσῃ.
Ἰσταται αἰωνία εἰς τὴν συνειδήσιν τῶν γενεῶν εἰς
ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Οὕτω, χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἐὰν δὲν εἰμποροῦμεν
νὰ ὑποτάξωμεν τὸν χρόνον βιολογικῶς, τὸν αἰχμα-
λωτίζομεν ἠθικῶς. Ὅσφ περισσότερον δυνατοί, γε-
μάτοι μὲ πίστιν εἰς ὑψηλὰ ἰδανικά, ὅσφ περισσότε-
ρον ἀκατάβλητοι εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὅσφ περισσότερον
προθύμοι εἰς τὴν θυσίαν χάριν τοῦ θριάμβου ὑπο-
θέσεων κοινῶ ἑνδιαφέροντος, τόσφ ἀσφαλέστερον
ὁ χρόνος μᾶς ἀποφέρει τὴν εὐδαιμονίαν, μᾶς πλη-
ροὶ βαθυτέρων ἱκανοποιήσεων.

Τοῦτο τὸ μέγα πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀναλύεται εἰς
τὴν ζωὴν ὡς πίστις καὶ ἐργασία σύντονος, ὡς προσ-
παθία, ὡς εὐγενῆς ἀγών, ὡς ἀγάπη, ὡς θυσία, ὡς
βαθεῖα ἀλληλεγγύη, ὡς πατρις, ὡς πόθος πανανθρώ-
πινος, τοῦτο τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον τὸ αἰσθανόμεθα
εἰς τὸ στήθος μας ὡς μυστικὴν ἔνωσιν πρὸς τὸν
Θεὸν εὐχομαι ὀλοφύχως νὰ ἐγκαθιδρυθῆ ἰσχυρὸν εἰς
τὰς καρδίας ὄλων καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων,
καὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν καὶ, τῶν ἀρχόν-
των καὶ τῶν ἀρχομένων, καὶ ἐντὸς τοῦ Γένους ἡμῶν
καὶ ἐκτὸς εἰς τὰς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, διότι
ἀσφαλῶς οὕτω καὶ τὸ νέον ἔτος καὶ τὸ μέλλον τῶν
λαῶν θὰ διαγοιγῆ πλήρες ἐλπίδων σκορπίζον τὰ
αἰσθήματα τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ φόβου τὰ συνέχοντα
καὶ πάλιν μετὰ τὸν μέγαν πόλεμον τὴν καρδίαν τῆς
ἀνθρωπότητος ὅλης, καὶ ἀποφέρον ὡς δῶρα πνευ-
ματικά τὴν ἀρμονίαν τῶν Ἐθνῶν τὴν περιμάχητον
Εἰρήνην, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον.

† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ἡ ΜΟΝΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ θαῦμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐὰν προσέξωμεν εἰς τὴν ἱστολογικὴν κατασκευὴν
τοῦ ὀφθαλμοῦ, θὰ ἔπρεπε βεβαίως νὰ χαρακτηρίσω-
μεν ὡς θαῦμα τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ
ὀφθαλμοὶ θὰ ἐνεφανίζοντο τοποθετημένοι κεχωρισμέ-
νως ἀπὸ τοῦ σώματος ἐν ἰδιαιτέρῳ σακκιδίῳ, ὅποτε
οἱ γονεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς τοποθετήσουν οἱ ἴδιοι
εἰς τὰ ἐν τῷ προσώπῳ κάτω τῶν ὀφρῶν λακκίδια.
Φαντάζεται τις πόσαι ἀναριθμητοὶ καὶ δυσκολώταται
προσαρμογαὶ θὰ ἀπητούντο διὰ νὰ καταστῇ ἐφικτὴ ἡ
ὑρασις. Καὶ εἶνε φανερόν, ὅτι ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἀπατε-
λέσματος τούτου θὰ καθίστατο ἀδύνατος ἄνευ τῆς
συμμετοχῆς νοῦ κατὰ σχέδιον λογιζομένου καὶ ἐπι-
νοούντος.

Ἀλλὰ τίνι λοιπὸν τρόπῳ ἀναπτύσσονται φυσιολο-
γικῶς οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τὴν ἐμβρυακὴν περίοδον τῆς
ζωῆς τοῦ νεογνοῦ; Ἡ καθημερινὴ πείρα μαρτυρεῖ
ὅτι τὰ βρέφη ἐν γένει γεννῶνται μετὰ φυσιολογικῶς
τοποθετημένων ὀργάνων ὀράσεως. Ἐπειτα, ὁποιαδή-
ποτε κἂν εἶνε ἡ σχέσις ἡμῶν πρὸς τὸν κόσμον τῶν
λοιπῶν μαζοφόρων ζώων, τῶν ἐχόντων ὀξύτατον ὀρ-
γανον ὀράσεως, κατ' οὐδένα τρόπον δυνάμεθα νὰ πα-
ραγνωρίσωμεν τὴν καταπληκτικῶς θαυμαστὴν κατα-
σκευὴν τοῦ ἰδικοῦ μας ὀφθαλμοῦ, ὑφ' οἷαν τὸν κατέχο-
μεν σήμερον. Κἂν ἔτι ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ βολβὸς τοῦ
ὀφθαλμοῦ φυσιολογικῶς εἶνε τοποθετημένος ἐν τῷ
ὀφθαλμικῷ κόγχῳ, ἔχει δηλαδὴ ἐστραμμένον πρὸς τὰ
ἔξω καὶ οὐχὶ πρὸς τὰ ἔσω τὸν κερατοειδῆ, μόνον τοῦ-
του δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὅλην κατασκευὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ.
Διότι διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ πρᾶξις τῆς ὀράσεως,
οὐ μόνον εἶνε ἀπαραίτητον ὅπως τὸ ὀπτικὸν νεῦρον
εἶνε συνδεδεμένον προσηκόντως μὲ τὸν ἐγκέφαλον,
ἀλλ' εἶνε καὶ λίαν σπουδαῖον ὅπως ἕκαστος ὀφθαλ-
μὸς εἶνε ἐφωδιασμένος α) διὰ δύο οὐσιῶν πληρουσῶν
τὴν κοιλότητα τοῦ βολβοῦ, ἥτοι τοῦ ὕδατος ἰσχυροῦ,
διαφανοῦς καὶ εὐρισκομένου ἔμπροσθεν τοῦ φα-
κοῦ, καὶ τοῦ ὑαλώδους σώματος, ἥτοι τῆς διαφανοῦς
κερατοειδοῦς δίκην ὑάλου οὐσίας· β) δι' ἔξ μυνῶν (ἥτοι
τεσσάρων εὐθέων καὶ δύο πλαγιῶν)· γ) διὰ δέκα δια-
φόρων στιβάδων ἀρμονικῶς λειτουργουσῶν μετὰ τῶν
λεπτοτάτων ἰνῶν τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου κατὰ τὴν ἀντί-
ληψιν, οἰκείωσιν καὶ μετάδοσιν τῶν πολυποικίλων,
καὶ δὴ καὶ τῶν ἀσημαντοτάτων κραδασμῶν τοῦ αἰθέ-
ρος. Ἰνα δὲ γείνη καλὴ προσαρμογὴ τῶν φωτεινῶν
ἀκτίνων χρησιμεύει ὁ φακός, ὅστις κυρτούμενος ἢ ἐπι-
πεδούμενος διακατανύζει τὰς φωτεινὰς ἀκτίννας διὰ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμε- ρομηνία	Κυριακαὶ Ἐθαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐορτή Ἡχοι
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	5 Κυρ. ΙΣΤ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΑΓ'	Α' α'
	12 Κυρ. ΙΖ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΑΔ'	Β' β'
	19 Κυρ. Ἀπόκρως	Κυρ. Ἀπόκρως	Γ' γ'
	26 Κυρ. Τυροφάγου	Κυρ. Τυροφάγου	Δ' δ'

τὴν φυσιολογικὴν ἀντίληψιν τῶν ἀντικειμένων. Τοῦ ὄλου δ' ὀφθαλμοῦ ἡ ἔξωτερικὴ στιβάς, ἥτοι ὁ σκληρὸς καὶ ὁ κερατοειδής, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν ἰνώδη χιτῶνα, περιβάλλει πανταχόθεν αὐτὸν ὡς εὐρύτερος πάντων τῶν περιεχόντων ἕκαστον ὀφθαλμὸν χιτῶνων.

Παρὰ τὴν θαυμασίαν ὅμως ταύτην κατασκευὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ μηχανισμὸς τοῦ οὗτος, καθ' ἑαυτὸν, ἐλάχιστα ἐξηγεῖ ἡμῖν τὸ μυστήριον τῆς ὁράσεως. Δυνάμεθα τ.χ. νὰ ἐννοήσωμεν πῶς κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ χρώματος, φέρ' εἰπεῖν, τοῦ ρόδου, τὰ κύματα τοῦ αἰθέρος διέρχονται διὰ τῶν τρυφερῶν διαφανῶν μέσων τοῦ ὀφθαλμοῦ χωρὶς νὰ τὰ βλάψωσιν ἐνῶ προσκρούουσιν εἰς τὴν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα τοῦ ὀφθαλμοῦ μετ' ἀπιστεῦτου καὶ μόλις παραστατῆς δυνάμεως καὶ ταχύτητος :

Ἄλλ' ἐπὶ πλέον, ὅταν ὀμιλοῦμεν περὶ τῆς θαυμαστῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κατασκευῆς, δέον νὰ μὴ λησμονώμεν καὶ τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ τὸ ὄργανον τοῦτο, τὸ ὅπολον εἶνε πανταχοῦ τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, εἶχον καὶ ἔχουν δισεκατομύρια ἀνθρώπων. Αἱ ἐξαίρεσις τῶν τυφλῶν εἶνε συγκριτικῶς ἀσήμαντοι καὶ δύναται νὰ ἀναφέρωνται μόνοι ὅταν ὁ λόγος πρόκειται οὐχὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως Ἰψίστου Ὁντος, ἀλλὰ περὶ τοῦ χαρακτῆρος Αὐτοῦ. Ἄλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Ὁφείλομεν νὰ ἐνθυμώμεθα καὶ ὅτι τὸ ἡμέτερον ὄργανον ὁράσεως εἶνε ἀπλῶς μῦρον τι τοῦ θαυμαστοῦ, τὸ ὅπολον παρατηροῦμεν ἐν μόνῃ τῇ φυσιολογικῇ τοῦ ἀνθρώπου σφαίρᾳ. Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ὅπουδήποτε κἂν ἐρευνήσωμεν καὶ σπουδάσωμεν τὴν φύσιν, ὅποιαδήποτε εἶδη τῆς φυτικῆς καὶ τῆς ζωϊκῆς ζωῆς κἂν ἠθέλωμεν λάβει ὑπ' ὄψιν, πανταχοῦ συναντῶμεν ἐκπληκτικῶς θαυμαστὴν κατασκευὴν ὀργανισμῶν, βαθμηδὸν πολυπλοκωτέραν καθισταμένην ἐφ' ὅσον ἀναβαίνομεν τὴν κλίμακα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Καὶ διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἔστω καὶ τὴν ἀτελεστέραν παράστασιν περὶ τῆς καταπληκτικῆς κατασκευῆς τοῦ τε ἡμέτερου ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ ὄλου περὶ ἡμᾶς κόσμου, ὀφείλομεν νὰ ἀποδυθῶμεν εἰς τὰς μᾶλλον ἐπιμελεῖς

ἐρεῦνας καὶ μελέτας εἰς τοὺς κόλλους τῆς φύσεως κατὰ πᾶσαν κατεύθυνσιν.

Αὕτῃ εἶνε ἡ μοναδικὴ μέθοδος τῆς κατανοήσεως τοῦ κόσμου.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ν)βρίου 1927

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἰπουργεῖον Παιδείας καὶ Ἐρησκειμάτων

Δ)σις Γ'. Τμήμα Α.

Ἀριθ. Πρωτ. 45849.

Ἀριθμ. γνωμοδ. 100

Ὁ παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐρησκειμάτων
Νομικῆς Σύμβουλος

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Ἐρησκειμάτων

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' οὗ ἐρωτᾶται ἐν ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 6 Νοεμβρίου 1926 Ν. Δ., καθ' ἣν οἱ ἔχοντες ἀνώτερα προσόντα ἐκπαιδεύσεως ὑποψήφιοι ἐφημέριοι ἀποκλείουσι δικαιοματικῶς τοὺς ἔχοντας κατώτερα, ἰσχύει μόνον διὰ τὰς δύο περιπτώσεις τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος ἢ δι' ἀπάσας τὰς περιπτώσεις γενικῶς περὶ προσόντων ἐφημερίων, ἔάν, δηλονότι, ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ 17 Δ)βρίου 1923 Ν. Δ. περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα :

Κινῶν αἴτιον, δι' ὃ ἐθεσπίσθη ἡ διάταξις τοῦ ἀπὸ 6 Ν)βρίου 1926 Ν. Δ. ὑπῆρξε κυρίως ἡ ἔλλειψις ἐπαρκῶς μεμορφωμένων προσώπων διὰ τὸ ἐφημεριακὸν ἀξίωμα, ἐφ' ὅσον οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 66 καὶ ἐπόμενα ἐφημέριοι καὶ ἴδια οἱ τοῦ ἑδαφίου 3 αὐτοῦ δὲν ἀπεδέχοντο τὸν ἐν χωρίοις διορισμὸν αὐτῶν. Ἐκ τούτου καὶ αἱ μεμετρημένα καὶ ὅλας ἐπιεικεῖς περὶ προσόντων ἀξιώσεις τοῦ Ν. Δ. τῆς 6 Ν)βρίου, καθ' ἣς εἰς χωρία ἐλάσσονος πληθυσμοῦ τῶν 1000 κατοίκων διορίζονται οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Ἑλλην. Σχολείου καὶ κατ' ἐλάχιστόν που τὸ ὅμοιον ἐξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου, ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν παρουσιάζονται ὑποψήφιοι ἀνώτερα ἔχοντες προσόντα. Αἱ περὶ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἐχόντων ἴσσοινα προσόντα διατάξεις περιελήφθησαν δις ἐν τῷ Ν. τούτῳ Διατάγματι τῆς 6 Ν)βρίου 1926. Τὸ μὲν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 φέρονται «ἐφ' ὅσον δὲν παρουσιάζονται ὑποψήφιοι ἔχοντες ἀνώτερα προσόντα», ὅπερ ἔχει τὴν ἐννοίαν, ὅτι οἱ ὑποψήφιοι τῶν ἑδαφίων τοῦ ἄρθρ. 66 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17-12-23 προτιμῶνται τῶν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ Ν. τῆς 6 Ν)βρίου, τὸ δὲ ἐν τῷ τελευταίῳ ἑδαφίῳ τοῦ αὐτοῦ, καθ' ὃ οἱ ἔχοντες ἀνώτερα προσόντα ἐκπαιδεύσεως ἀποκλείουσι τοὺς ἔχοντας κατώτερα. Τοιοῦτους δ' ἐννοεῖ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀποφοίτους τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων ὡς πρὸς τὴν ἀνακλήρῃσιν τῶν ἐξαταξίων δημοτικῶν τοιούτων.

Συνεπῶς ἡ διάταξις τοῦ τελευταίου ἑδαφίου τοῦ Ν. Διατάγματος ἐντοπιστέα τυγχάνει ἐν τῷ πλαισίῳ αὐτοῦ καὶ μόνον, ὡς ὅλας εἰδικὴ καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἔχη γενικὴν ἐπέκτασιν ὡς πρὸς τὰ προσόντα τοῦ περὶ ἐφημερίων Ν. Δ. τῆς 17—12—23, κἂν οὗτοι

κατέρχονται εἰς ἐκλογὰς ἐν χωρίοις 1000 κατοίκων, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον, τὸ περὶ τούτων Ν. Δ. λεπτομερῶς κανονίζον τὰ περὶ προσόντων τῶν ἐφημερίων ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ, ἐνθα πρόκειται νὰ διορισθῶσιν ἐν μᾶ καὶ μόνῃ περιπτώσει δίδει τὴν προτίμησιν εἰς τὸν μείζονα ἔχοντα τὰ προσόντα. Καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ ἔδαφιῳ τοῦ ἄρθρου 69, προκειμένου δήλον περὶ ἰσοψηφίας. Οὕτως, ἐὰν συμβῆ, ὡς τε νὰ διενεργῆται ἐκλογὴ διὰ τὴν περιπτώσιν τοῦ ἔδαφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 66, διὰ πόλιν δῆλον ἔχουσαν πληθυσμὸν ἄνω τῶν 3,000 κατοίκων καὶ προσέλωσιν ὑποψήφιοι ἔχοντες οἱ μὲν τὰ προσόντα τοῦ ἔδαφ. τούτου, οἱ δ' ἔχοντες τὰ τοῦ ἔδαφρου 1, ἀνώτερα δῆλον, ἢ ἀρομυδία ἀρχὴ ὑποχρεοῦται ν' ἀνυπερβῆ ἀμφοτέρους ὑποψηφίους, κἂν δὲ ἤθελε πλειοψηφίᾳ κατὰ τὴν ἐκλογὴν ὁ ἐλάσσονα ἔχων τὰ προσόντα, νόμιμος τυγχάνει ἡ ἐκλογὴ του, τοῦ μείζονα προσόντα ἔχοντος τοῦ προτιμηθσομένου ἐν ἰσοψηφίᾳ καὶ μόνον. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ γράμμα τοῦ Ν. Δ. τῆς 6 Ν)βρίου περιλαμβάνεται τοιοῦτος ἔχων τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17—12—23. ἦτοι μείζονα, ἀσφαλῶς θὰ προτιμηθῆ ὁ τελευταῖος.

Ἔχομεν ὅθεν τὴν γνώμην, ὅτι εἰ περὶ προσόντων καὶ προτιμήσεως τῶν ὑποψηφίων διατάξεις τοῦ Ν. Δ. τῆς 6 Ν)βρίου 1926 περιορίζονται αὐστηρῶς εἰς τὸ πλαισίον αὐτοῦ, μὴ δυνάμενοι ἐπ' οὐδενὶ νὰ ἐπεκταθῶσιν ἐπὶ τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δεκεμβρίου 1923.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Χρ. Στεφανόπουλος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τίς ὁ Ἀρσένιος Κότσα;

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐνεφανίσθη εἰς τὰς Ἀθήνας ρωμοῦνός τις κομμουνιστῆς Πανάιτ Ἰστράτι, προερχόμενος ἐκ Ρωσίας, ὅστις ἔνα ἔξαπατήσῃ τοὺς Ἕλληνας ἰσχυρίσθη ὅτι κατάγεται καὶ ἐξ Ἑλλήνων. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πράττει ἀπὸ διετίας καὶ πλέον ἕτερος ρωμοῦνος πλάσιος, ὁ μοναχὸς Ἀρσένιος Κότσα, ὅστις μετασηματίσας τὸ ἐπίθετόν του εἰς Κότσα, πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀπλοϊκῶν, ἰσχυρίσθη ὅτι κατάγεται ἐκ Γυθείου. Ὁ Πανάιτ Ἰστράτι ἐνεφανίσθη ὡς ἑλληνορωμοῦνος, ἐνῶ πράγματι εἶναι γαλλορωμοῦνος, ἀλλ' ὁ Ἀρσένιος Κότσα ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι ἀκραιφνῆς Ἕλληνας, καταγόμενος ἐκ Γυθείου! Ὁ τελευταῖος λίβελλός του μάλιστα κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, εἰς τινὰ ἐφημερίδα, παρουσιάζεται ὡς ἀποστελλόμενος ἐκ Γυθείου, ἐνῶ ὁ Κότσα, παραμένει ἐν Ἀθήναις κρυπτόμενος. ἀναζητούμενος δὲ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, συνεπεῖα ἐντάλματος συλλήψεως.

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν δημοσιεύσασα ἤδη πληροφορίας ἐξ Ἁγίου Ὄρους περὶ τῆς ρουμανικῆς καταγωγῆς τοῦ Κότσα ἔλαβε καὶ ἐκ Ρουμανίας τὰς ἐξῆς περὶ αὐτοῦ ἐπισήμους πληροφορίες:

Ὁ Ἀρσένιος Κότσα (Cotea) κατάγεται ἐκ Μολδαβίας. Τὸ ἐπίθετόν του ὑπερθυμίζει τὴν λέξιν Сосѐу, δι' ἧς ἐν Μολδαβίᾳ ὀνομάζουσι τὰ βραχύποδα κυνάρια. Ἐγεννήθη ἐν τῷ χωρίῳ Βαρσατούρα τοῦ Νομοῦ Πού-

τνα πλησίον τοῦ Φωξανίου. Ἐν τῇ γενετείρᾳ του ἔχει ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς, καλῶς ἐγκατεστημένους. Ἐπίσης ἔχει ἀδελφὸν καθηγητὴν τῆς Γεωπονικῆς Σχολῆς Φωξανίου. Ὁ Κότσα ἐσπούδασεν ἐν Διδασκαλείῳ, μὴ περαιώσας τὰς σπουδὰς του. Ἐχρημάτισε Δημοδιδάσκαλος εἰς διάφορα χωρία τοῦ Νομοῦ Πούτνα. Διὰ κληρονομικοὺς λόγους εὐρίσκεται εἰς διαστάσιν πρὸς τοὺς ἀδελφούς του.

Ἐκ Ρουμανίας τὸ πρῶτον ἀνεχώρησεν ἐν ἔτει 1904, μεταβὰς εἰς Ἁγιον Ὄρος. Ὁ τότε Δικαῖος τῆς ρουμανικῆς Σκήτης τοῦ Προδρόμου προσεπάθησεν ἕνα πείρα αὐτὸν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Ρουμανίαν, ἀλλ' ὁ Κότσα μετέβη καὶ ἐμόνασεν εἰς τὴν λεγομένην «Προβάταν». Τῷ 1924 ἀνεφάνη εἰς Ρουμανίαν ὑπερμαχος τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, εἰς δὲ τὸ Ἰάσιον ἐξέδωκε βιβλίον ρουμανιστί, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὰ κέντρα τῆς ἀγ. ἡμῶν Χριστ. Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία Ἰασίου κατασχούσα τ' ἀντίτυπα τοῦ ὑβριστικοῦ ἐκείνου βιβλίου ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς φυλακὰς τὸν συγγραφέα, ὄν, δυστυχῶς, καὶ ἐκακοποίησε διὰ μαστιγώσεως. Τέλος δὲ ἐξωρίσθη ὁ Ἀρσένιος Κότσα ἐκ Ρουμανίας, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν.

Δὲν δύναται δὲ νὰ ἐπανέλθῃ οὔτε εἰς Ἁγιον Ὄρος, διότι δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος διεγράφη τοῦ καταλόγου τῶν Ἀγιορειτῶν μοναχῶν, τὸ δὲ ἀνωτέρω βιβλίον του, μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκ τῆς ρουμανικῆς, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος ὡς κακόδοξον.

Τὸ «Βιβλίον προσευχῶν».

Περίεργος, πράγματι, εἶνε ἡ τελευταία περιπέτεια τοῦ «Βιβλίου προσευχῶν» τῆς Ἀγγλίας (Prayer Book). Μεταρρυθμισθὲν μετ' ἐπαλλήλας συνεδρίας τοῦ σώματος τῶν ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων, ἐγκριθὲν ἐν τῇ νέα του μορφῇ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν λόρδων, ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν κοινωτήτων καθ' ἣν στήμην οὐδεὶς ὑπόπτει τοῦτο. Ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξε κεραυνοβόλος· οἱ καταψηφίσαντες ἐφοβήθησαν τὴν ἐπικίνδυνον διήθεν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱερατείου ἐκ τῆς παραδοχῆς τοῦ ἱερέως ὡς θύτου. Δὲν ἔγεινε λοιπὸν δεκτὸν ὡς νόμος τοῦ κράτους τὸ μετερρυθμισμένον «Βιβλίον προσευχῶν». Ἀλλ' ὅπως καὶ θὰ ἔπρεπε τις νὰ ἀναμένῃ τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός ἐγεινεῖν ἤδη ἐγκύμον οπουδαιστέρων ἐκπλήξεων. Διότι ἀμέσως ἤρξατο νὰ γίνεταὶ εὐρύτατος λόγος περὶ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τὰς τακτικὰς αὐτῆς συνεδρίας Τετάρτην Πέμπτην, καὶ Παρασκευὴν, τὴν παρελθούσαν καὶ τὴν παρούσαν ἐβδομάδα.

—Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὁ Διευθυντῆς τοῦ ἐν Σύρῳ Ὁρφανοτροφείου τῆς Περιθάλψεως Ἑγγύς Ἀνατολῆς κ. G. Wilt πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σύρου ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1928 ἐξέφρασε τὰς ἀπείρους του

εὐχαριστίας διὰ τὴν μέριμναν ἣν εἶχε νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον τόσον τὸν τακτικὸν ἱερέα Εὐάγγελον Κουταράτον, ὅσον καὶ τὸν οἰκονόμον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Γεωργίου Ρενιέρην διὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ὀρφανῶν καὶ τὴν μετάδοσιν τῆς θείας Κοινωνίας. Νὰ εἴσθε βέβαιος, προσθέτει ὁ γράφων, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον ἀφορᾷ τῶν ἱερέων καὶ αἱ νοουθεσίαι των πρὸς τὰ ὄρφανά μας τὰ μέγιστα συνετέλεσαν εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἠθικοῦ των καὶ τὴν τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ των αἰσθήματος.

— Ὑπεβλήθη τῇ Ἱ. Σ. ὑπόμνημα τοῦ ἐν Καλάμιας Συνδέσμου τῶν Ἱεροφαιτῶν «Κοσμάς ὁ Μελωδὸς» παρακαλοῦντος δι' αὐτοῦ ὅπως ἐν τῷ τροποποιηθῆσομένῳ ἐνοριακῷ Νόμῳ ληφθῆ πρόνοια περὶ αὐτῶν. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἐν καιρῷ ληφθῆ ἢ δέουσα περὶ αὐτῶν πρόνοια.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν δεκαπενθήμερος δι' Ἀθήνας ἀδεια.

— Ἐνεργηθεῖσθε ἐκλογῆς ἐν ταῖς γυναικείαις Ἱεραῖς Μοναῖς Ἁγίας Εὐφημίας καὶ Ἁγίων Θεοδώρων τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, ἐξελέγησαν εἰς μὲν τὴν πρώτην Ἡγουμένη μὲν ἡ μοναχὴ Σεβαστιανὴ Γαρέη, συμβούλοι δὲ αἱ μοναχαὶ Ἀνθία Τόμπρα καὶ Θεονύμφη Κόντη· εἰς δὲ τὴν δευτέραν Ἡγουμένη μὲν ἡ μοναχὴ Ἀθανασία Παυλάτου, συμβούλοι δὲ αἱ μοναχαὶ Σεβαστιανὴ Πηγῆ καὶ Χαριτίνη Μακρῆ.

— Τὸ ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς τριμῆνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας καὶ τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τοῦ οἰκονόμου, εἰς τὸν Ἱερέα Στυλιανὸν Σαραντόπουλον, ἐφημέριον Πύλου. Ἐπίσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς τριμῆνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν ἐφημέριον Πελεκανάδων, τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, Παῦλον Οἰκονομόπουλον ὁμοίως τὸ αὐτὸ Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 103 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῶν 2 ἔτων καὶ δέκα μηνῶν σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐνὸς τῆς κατὰ τὴν Ἱεράν Μητροπόλιν Παροναξίας Ἱεράς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς τὸν μοναχὸν Στέφανον Νικητόπουλον, ἀδελφὸν τῆς Ἱεράς Μονῆς Βελανιδιάς. Τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 104 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς τριακονθήμερου ἀργίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν Ἱερέα Ἡλίαν Βασιλόπουλον ἐφημέριον Πύλου, τῆς αὐτῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

— Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2406 ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνέκρινε τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Ἰωάννου Παπαδοπούλου διὰ τὸ χωρίον «Ἅγιος Παντελεήμων τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μεσσηνίας. Ὡσαύτως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2407 ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνέκρινε τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Σπυρίδωνος Χρυσανθοπούλου διὰ τὸ χωρίον «Βελλᾶς» τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας.

— Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος ἀφορμὴν λαμβάνουσα ἐκ τῶν ἐκάστοτε δημοσιευμάτων λαθροβίων τινῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, διὰ τῶν ὁποίων δημοσιευμάτων, καθιάρωνται τῆς ὑπολήψεως ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων κληρικῶν, διὰ τοῦτ' ἀριθ. 2467 ἐγγράφου αὐτῆς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, ὅπως λάβῃ τὴν κατὰ τῶν εἰρημένων φύλλων δέουσαν μέριμναν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἣν ἔχουσιν ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς τοῦ λαοῦ συνειδήσεως καὶ διὰ τοῦ ἀπλοϊκοῦ.

— Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Θρησκευμάτων πρότασις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας, περὶ ἀποσπάσεως τῆς Ἱεράς Μονῆς «Μυρτιάς» ἀπὸ τῆς τοῦ Παντοκράτορος, καὶ ἀναγνωρίσεως τῆς πρώτης ὡς ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτοτελοῦς.

— Ἀπερρίφθη ἡ ὑποβληθεῖσα τῇ Ἱερά Συνόδῳ αἰτήσεις τοῦ Ἱερέως Κωνσταντίνου Χατζῆ, ἐφημερίου Νεοχωρίου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, περὶ ἐξαμῆνου ἀδείας ἀπουσίας δι' Ἀμερικὴν, ὡς ἀποραιτήτου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου.

— Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Θρησκευμάτων πρότασις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας περὶ ἀναγνωρίσεως ὡς γυναικείας καὶ αὐτοτελοῦς Μονῆς τῆς παρὰ τὸ χωρίον Ἀόπεσι τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἡλείας Ἱεράς Μονῆς «Ἄνω Δίβρης».

— Ἐπετράπη ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Γεωργίου Ν. Σερπάνου διὰ τὸ χωρίον Ἅγιος Βασίλειος τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας.

— Τὸ Ἐνοριακὸν Φιλόπτωτον Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ «Ἐὐαγγελισμοῦ» Ἀθηνῶν κατὰ τὰς παρελθούσας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ νέου ἔτους διένειμε χρηματικὰ βοηθήματα εἰς πτωχοὺς δοχ. 14.050. Ὡσαύτως κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων διένειμεν ὑπὲρ τοὺς 80 ἄρτους, «Χριστόψωμα» κατὰ δὲ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους γλυκίσματα, τροφίμα καὶ ἄλλα. Ἀνεδέξατο δὲ ἐκ τῆς ἱεράς κολυμβήθρας δύο πτωχὰ παιδάκια καὶ ἀνέλαβε πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι προστασίαν αὐτῶν, σὺν τῇ παραλλήλῳ βοηθείᾳ τῶν γονέων των.

— Συμφώνως τῷ τελευταίῳ περὶ Ἱερατικῶν Σχολῶν νόμῳ τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως κατηργήθη ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος αὐτοῦ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, τακτικὰ δὲ μέλη αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου, οἱ κ. κ. Νικ. Ἐξαρχόπουλος καὶ Α. Ἀλιβιζάτος, τακτικοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Κ. Δουβουσιώτης προϊστάμενος τῆς Διευθύνσεως Θρησκευμάτων, Ἰωάννης Σκουτερόπουλος καὶ Γεωρ. Παλαιολόγου ἐκπαιδευτικοὶ Σύμβουλοι. Ἀναπληρωματικὰ δὲ μέλη τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου διορίζονται οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πατρῶν, Μονεμβασίας Λακεδαιμόνος, καὶ οἱ κ. κ. Μιχαὴλ Βολονάκης καὶ Γρηγόρ. Παπαμιχαὴλ τακτικοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἰω. Κοτεᾶκος, τμηματάρχης τοῦ τμήματος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, Θ. Παρασκευόπουλος καὶ Δ. Σάρρος ἐκπαιδευτικοὶ Σύμβουλοι.

— Διὰ πράξεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κλπ. συγκροτεῖται ἡ ἐφορεία τῆς ἐν Ἄρτῃ Ἱ. Σχολῆς μὲ πρόεδρον αὐτῆς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἄρτης κ. Σπυρίδωνα καὶ μέλη τοὺς κ.κ. Θρασ. Εἰρήνην, πρωτοδίκην, Θεοχ. Ζοούτσινον, καθηγητὴν, Δημήτρ. Μπαλτάν καὶ Ἡλίαν Καφφετζῆν, δικηγόρους.

— Τῇ 12 τρ. μ. ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως συνεκροτήθη μακρὰ σύσκεψις, καθ' ἣν συνεζητήθησαν ἅπαντα τὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα ἀπὸ 14ετίας τὴν Ἱεραρχίαν τῶν Νέων Χωρῶν ἀπὸ ἀπόψεως διοικητικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἰδίως. Ἡ σύσκεψις αὕτη ἐγένετο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖ παρουσίας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μιχαλακοπούλου, ὅστις προσκλήθεις ὑπὸ ἐπιτροπῆς τῶν Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Θεσ. νίκης Γενναδίου καὶ Σιδηροκάστρου Νεοφύτου εὐγενέστατα ἐδέχθη καὶ παρευρέθη εἰς ταύτην. Εἰς τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει γενομένην συγκέντρωσιν ἔλαβον μέρος οἱ Μητροπολιταὶ τῶν Νέων Χωρῶν Θεσσαλονίκης Γεννάδιος, Σερῶν Κωνσταντῖνος, Σιδηροκάστρου Νεοφύτος, Ξάνθης Πολύκαρπος, Καστορίας Ἰωακείμ, Ἐδέσσης Κωνσταντῖνος, Βεροῖας Πολύκαρπος, Κοζάνης Ἰωακείμ, Γρεβενῶν Νικόλαος, Σισανίου Ἀγαθάγγελος, Ἀρδαμερίου Καλλίνικος, Καμπανίας Διόδωρος, Νιγρίτης Κίριλλος, Γεννητῶν Σμάραγδος, Λαγκαδᾶ Γερμανὸς καὶ Τυρολόης Χρυσόστομος. Ἐπίσης ἐν τῇ συσκέψει ταύτῃ ἀντεπροσωπεύθησαν διὰ τῶν παρόντων καὶ οἱ λοιποὶ μητροπολιταὶ οἱ κωλυθέντες νὰ παραστῶσι διὰ λόγους ὑγείας καὶ ἄλλους. Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ν. Χωρῶν ἀνέπτυξεν εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τὴν ἀξιοθρήνητον, ὄντως, κατάστασιν τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Ν. Χωρῶν, τῶν ὁποίων ἀπὸ τοῦ 1912 μέχρι σήμερον δὲν ἔχει καθορισθῆ ἡ θέσις οὔτε ἀπὸ ἀπόψεως διοικητικῆς οὔτε ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς ἐξισώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν Μητροπολιτῶν τῆς χώρας. Ἐν τέλει ἐπέδωκεν εἰς τὸν λαοκόπουλον σχετικὸν ὑπόμνημα. Ἐπίσης οἱ Μηκ. Μιχατροπολιταὶ ὑπέβαλον παράκλησιν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὅπως λάβῃ μέτρα ἐνισχύσεως τῶν θεσμῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῶν παρανόμων συμβιώσεων Ἐξήτησαν τὴν λειτουργίαν ἱεροδιδασκαλείων εἰς τὰς Ν. Χώρας καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ. νίκης. Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος ἀφοῦ ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὰς ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν ἐκτεθείσας ἀπόψεις καὶ ἀνεγνώρισε τὸν δίκαιον αὐτῶν, ὑπεσχέθη νὰ εἰσηγηθῆ τὸ ζήτημα εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ ὑποστηρίξῃ τὰς δικαίας ἀπόψεις τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν.

— Δι' Ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἀπὸ 13 τρ. μ. ὁ Μοσκαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς τὰς Ἐπιτροπὰς τῶν Παρεκκλησιῶν (Ἀρχαιολογικῶν Μνημείων) τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὑπέμνησεν δι' ἰσχύος τοῦ περὶ Βυζαντιῶν Ἀρχαιοτήτων Νόμου ἅπαντες οἱ μέχρι τοῦ 1830 ἰδρυθέντες Ναῖοι θεωροῦνται ἰδιοκτησία τοῦ Κράτους, ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὕρισκωνται, καὶ ὅτι οἱ διαχειριζόμενοι τὰ Ἀρχαιολογικὰ ταῦτα Μνημεῖα ὑποχρεοῦνται οὐ μόνον νὰ περιποιῶνται καὶ

συντηρῶσιν αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ νὰ προβαίνωσιν εἰς τὰς ἀπαιτουμένας ἐπισκευὰς διὰ τυχὸν ἐπελθούσας βλάβας, κατόπιν ἀδείας πάντοτε καὶ ἐπιβλέψεως τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου, δαπάνη δὲ τῶν οἰκείων διαχειριστικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἐπειδὴ ὁμως συνεπεῖς παρεξηγήσεως καὶ μὴ πλήρους κατανοήσεως τοῦ Νόμου, ὡς πρὸς τὰς τοιαύτας ὑποχρεώσεις, πολλοὶ τῶν εἰρημένων Ἐπιτροπῶν προβαίνουσι αὐτοβούλως καὶ αὐθαρέτως οὐ μόνον εἰς ἀβεστοχοῖσματα καὶ εἰς ἀκαλοιοτήτους καὶ κακοτέχνους ἐπισκευὰς, ζημιούσας τὴν ὅλην ἀρμονίαν τῶν κειμηλίων, ἀλλὰ καὶ εἰς σπουδαίας μεταβολὰς (ἀνοιγμα θυρίδων, ἀνακαινισμοὺς ἀγιογραφῶν κλπ.) ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῆς ἐπισήμου ἀρμοδίας ἀρχῆς, διὰ τοῦτο ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὑπομνήσας εἰς τὰς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὰς τὸν Νόμον καὶ τὰς ἐκ τούτου εὐθύνας καὶ βαρεῖας πεινὰς, παρήγγειλεν ὅπως μεριμᾶσι μὲν διὰ τὴν συντήρησιν, ἐπισκευὴν καὶ ἐξωραϊσμόν τῶν παρεκκλησιῶν ἀπέχωσιν ὁμως ἐπιμελῶς πάσης αὐτοβούλου ἐνεργείας, ὑπ' ὅψει ἔχουσαι δι' ἡ σχετικὴ ἐργασία δέον νὰ ἐκτελεῖται πάντοτε ἐν γνώσει καὶ ἀδείᾳ καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου, προκειμένου περὶ κειμηλίων οὐχὶ ἰδιοτικῶν ἢ κοινωικῶν, ἀλλὰ Δημοσίων, ἀνηκόντων ὡς ἔθνηκῃ περιουσία εἰς τὸ Κράτος

— Τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον διὰ μακρὰς αὐτοῦ ἐγκυκλίου ἐρμηνευτικῆς τοῦ τελευταίου Ν. Διατάγματος τῆς 13 Νεβρίου 1927 «περὶ ἀποδόσεως τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων» ὑποδεικνύει τὰ καθήκοντα τῶν Ἑγγυλιῶν ὡς πρὸς τὴν σοβαρὰν ταύτην ἐνέργειαν καὶ τας συνεπεῖας ἃς θέλει συνεπιφέρει ἢ τυχὸν ἀμέλεια αὐτῶν. Καταλήγει ἢ ἐγκύκλιος συνοπτικῶς εἰς τὰ Ἑγγυλια πρὸς ἀποφυγὴν ζημιῶν τῶν Μονῶν ἐκ κακῆς τυχὸν ἐρμηνείας τῶν διατάξεων τοῦ ὡς εἴρηται Ν. Διατάγματος, νὰ ἀπευθύνωνται πρὸ πάσης ἐνεργείας αὐτῶν καὶ διὰ τῶν τυχὸν ἀμφιβολίας εἰς ἃς ἤθελον εὔρεθῆ διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν ἀρθρῶν εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον (Γραφεῖον ἐκκαθαρίσεως Μοναστηριακῶν κτημάτων) καὶ ζητῶσι σχετικὰς ὁδηγίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤ)ΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Θεσσαλονίκης ἀπέθανεν ἐκεῖ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὁ Μητροπολίτης Γιαννιτῶν καὶ Γουμενίτης Σμάραγδος. Τῆς τελετῆς τῆς κηδείας αὐτοῦ ἐκτός τοῦ Παν. Μητροπολιτοῦ Θεσσαλονίκης, μετέσχον καὶ ἄλλοι Μητροπολιταὶ τῶν νέων χωρῶν παρευρεθέντες ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἡ Μητρόπολις Γιαννιτῶν καὶ Γουμενίτης ἰδρῦθη, ὡς γνωστόν, ἐσχάτως ὡς προσωρινὴ Μητρόπολις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ ἐν Καίρῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἐτελέσθη ἡ χειροτονία τοῦ εἰς μητροπολίτην Ἀξώμης ἐψηφισμένου ἀρχιμ. Νικολάου ἐν μέσῳ μεγάλης πλήθους συρροῆς. Κατὰ τὴν χειροτονίαν παρέστη ἐπίτηδες ἐλθὼν ἐκ Δαμασκοῦ ὁ μητροπ. Ἐπιφανείας τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας.

— Εἰς τὴν κοινότητα Σφάξ, τοῦ κλίματος τῆς Ἐκ-

κλησίας Ἀλεξανδρείας ἐπετροπή ὑπὸ τοῦ πατριάρχου νὰ ἐφορτήσῃ τὰς ἐφορτὰς τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὸ διορθωμένον ἡμερολόγιον.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν ἴδρυσιν ἀραβο-γλώσσου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ πρὸς διδασκαλίαν τοῦ ἀραβογλώσσου εὐσεβοῦς λαοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΒΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατὰ τὰς ἐφορτὰς τῶν Χριστουγέννων, οἱ Λατῖνοι διέπραξαν τρεῖς τῶν κεκαυνομένων παραβάσεις: 1) Κατὰ τὴν μετάβασιν των εἰς τὸ Σπήλαιον τῆς Βηθλεὲμ εἰσήγαγον ἠλεκτρικὸν λαμπτήρα. 2) Φέροντες ὡς συνήθως, τὸ Βρέφος, ἀφήνουσι τὸ λίκνον αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐν τῷ ἀνήκοντι εἰς τοὺς Ἑλληνας Ἀστέρι, μετὰ δὲ τὴν τοποθέτησιν τοῦ Βρέφους ἐν τῇ φάτιγῃ τὸ ἀφαιροῦσι. Τὴν φροῶν ταύτην ἀφῆσαν τὸ λίκνον ἐν τῷ Ἀστέρι. 3) Παρέτειναν τὰς μυστικὰς τῶν λειτουργίας τῆς ἡμέρας μέχρι τῆς ὥρας 5 [4 μ. μ. ἀντὶ τῆς 4 παρὰ [4. Τὸ ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον διεμαρτυρήθη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν πρὸς μὴ ἐπανάληψιν τῶν ἀθέλων ἐπισημῶν τούτων. Διεμαρτυρήθησαν ἐπίσης καὶ οἱ Ἀρμένιοι διὰ τὴν παρούσασιν τῶν μυστικῶν λειτουργιῶν. Ἄλλ' ἀπ' ἐτέρου καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἐπέτρεψε σοβαρὰν καὶ ὄλως ἀδικαιολόγητον καινοτομίαν, δυστυχῶς, εἰς βίαιον του. Οὕτω κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Λατίνων διὰ τῆς Πύλης τῆς Μεγάλης Βασιλικῆς καὶ τὴν μετάβασιν αὐτῶν εἰς τὸν ναὸν των διὰ τῆς μικρᾶς θυρίδος, ἐπετροπή νὰ παραταχθῶσιν ἀστυνομικοὶ ἀντὶ ἐλλήνων μοναχῶν!

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἡ ἐν Λύνν τῆς Ἀμερικῆς Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ἑλληνίδων συντηροῦσα ἕξ ὄρφανὰ ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ὁρφανοτροφείῳ Βουλιαγμένης ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δραχ. δέκα ὀκτὼ χιλιάδα.

—Ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀτμοπλοίου «Βύρων» τῆς Ἐδν. κῆς Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος κ. Σιγάλας ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὑπερ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης δραχ. χιλ. 65 ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε καὶ δολλάρια δέκα ἕξ καὶ 65%, πρὸς ἐρχόμενα ἕξ ἔρανον διενεργηθέντος ἐντός τοῦ πλοίου κατὰ τὸν εἰς Ἀμερικὴν πλοῦν ὑπὸ τοῦ Παν. Ἀρχιμανδρίτου Φωτίου Δαυμάτου Μορίχη, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Διακόνου Ἀρκαδίου.

ΝΕΑ ΒΙΒΑΙΑ

«ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ» —Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν κ. κ. φοιτητῶν καὶ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὅτι κατ' αὐτὰς ἀρχαίαι ἢ ἐκτύψεις τῶν πανεπιστημιακῶν μαθημάτων τῆς Ἀπολογητικῆς, ἅτινα δημοσιεύονται ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς κ. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ ἀ ν τ ῖ χ ε ι ρ ο γ ρ ᾶ φ ο υ πρὸς χρῆσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας. Τὸ σύνολον τῶν μαθημάτων ἀρρατισθῆσεται ἐκ δύο τευχῶν. Πρὸς τὸ παρὸν ἐκδίδεται τὸ πρῶτον τεῦχος, τιμώμενον δρα. 100. Οἱ βουλομένοι νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὸ δέον τὰ π ρ ο κ α τ α β ᾶ λ ω σ ι τὸ ἀντίτυπον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιτύπων ἔσται περιορισμένος.

—Τὸ ἐν Πράγῃ Γον διεθνῆς Γεωδατικῶν καὶ Γεωφυσικῶν συνέδριον (3-10 Σεπτ. 1927). Ἐθεσις τῶν πεπραγμένων τῆς ὑπὸ τῆς γαιωδατικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ κράτους ἀποσταλείσης εἰς τὸ συνέδριον Πράγας ἀντιπροσωπείας, ὑπὸ Γ ε ω ρ γ ῖ ο υ Κ. Ἀ θ α ν α σ τ ᾶ δ ο υ, καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς ἐν τῷ Ἐθν. πανεπιστημίῳ καὶ προέδρου ἀντιπροσωπείας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ συνέδριῳ Πράγας. Ἀθήναι.

Νικολάου Π. Παπαδοπούλου, Πρωτοπρεσβυτέρου.

Κληρικοί πολιτικοὶ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἀθήναι 1928 —Λίαν ἐνδιαφέρον ποιημάτων ἐν ᾧ ἐξιστορεῖται ἡ πολιτικὴ δράσις ἱκανῶν ἐκ τῶν κληρικῶν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, συμβαλλόντων οὐσιωδῶστατα διὰ τῆς πολιτικῆς αὐτῶν περιουσίας καὶ συνέσεως εἰς τὴν εὐδωσίαν τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγώνος.

«Ἀλήθεια». — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἤρξατο ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἐκδιδόμενον ἐν Πάτραις νέον δεκαπενθήμερον χριστιανικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τοῦ θεολόγου κ. Ἀνδρ. Παπαγεωργακοπούλου. Σκοπὸν αὐτοῦ τὸ νέον περιοδικὸν ἔθετο τὴν εἰρύτεραν διάδοσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ὑπὸ λαϊκῶν χαρακτήρα πρὸς διαφώτισιν τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος, τὴν ἐπὶ τῶν ἠθικῶν καὶ ἑκκλησιολογικῶν ζητημάτων ὀρθόδοξον ἀντίληψιν καὶ τὴν παρακολούθησιν τῆς δράσεως τῶν προσηλυτιστικῶν ὀργανώσεων. Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται θερμῶς ὡς ὁ Κύριος εὐλόγησιν τὸ ἔργον τῆς συμπαθοῦς συναδέλφου.

—«Ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγωγή». —Καὶ τοῦτο τὸ περιοδικὸν ἤρξατο τὸ πρῶτον ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Χαλκίδι ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ἱεροῦ ἡρώκος κ. Χριστοφοῦρου Δεσπῆρη. Καὶ ταύτης τῆς καλῆς συναδέλφου μετὰ συμπαθείας ἡ «Ἐκκλησία» παρακολουθεῖ τὸ ἔργον, εὐχομένη πᾶσαν εὐδοκίμησιν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοπηκίου διακηρύττει ὅτι συνετελεῖται τῆς ὑπ' ἀριθμ. 7870 ἔτους 1927 διαταγῆς τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐμποίησιν 10 ἐπιφύων 15 ἡμῶν γενησομένης τῆς δημοπρασίας ἐν Ἀργεῖ τῇ 29 Ἰανουαρίου 1928 ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου Ἀργεῶν ἀρξαμένου τῇ 10 π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12 τῆς μεσημβρίας.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Γοργοπηκίου τῇ 10 Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Στανοῦ καὶ Ἰλαρίου προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐμποίησος τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινοτήτος Μικροβάτου ἀγρῶν (κοινῶς ζευγάρι) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζιδανίου συγχευμένων ἕξ 80 90 περίπου στρεμμάτων Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Σεργείοις τῇ 20ῃ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. ἡμέρας Δευτέρας καὶ ὥρα 10 12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω «πλατεία πλατάνων», ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σεργείων κ. Νικολάου Καρτασιώτη τοῦ οικονομικοῦ ἐφόρου, καὶ τῶν ἀντιπροσώπων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπ' ἀριθμ. 1 ὅρους τῆς διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον εὐρηται παρὰ τε τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ὡς ἄνω Συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων.

Ἐν Ζιδανίῳ τῇ 5 Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῶ Ἱερᾶς Μονῆς «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς (50ῦς) ἐνοικιάσεως τὰ ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ κείμενα ἐλαιόδενδρα τῆς ἡμετέρας Μονῆς, γενησομένης τῆς δημοπρασίας τὴν 12ην Φεβρουαρίου ἔτους 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου Νέας Ἐπιδαύρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω τῆς κομωπόλεως Νέας Ἐπιδαύρου κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἧς ἀντίγραφα εἰσὶ κατατεθειμένα εἰς τε τὸ Γραφεῖον τῆς κομωπόλεως Νέας Ἐπιδαύρου τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου καὶ τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτην προσφορὰν οὐκ ὀφείμην ἔλαιον ὀκάδας πενήτηκοντα (50) ἐτησίως.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Φενεῶ τῇ 17 Δεβρίου 1927.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθήναι